

РЕШЕНИЕ

№ 6284

гр. София, 12.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 12.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5391** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10, ал.6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба, подадена от Х. И. С., ЕГН [ЕГН], лично и като законен представител на малолетната Р. А. Н. Д. Х., ЕГН [ЕГН], и двете с предоставен хуманитарен статут в Република Б., чрез адв. Г. В. срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/1668 от 21.05.2020г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С..

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед, като се твърди, че същата е издадена в нарушение на материалния закон. При постановяването ѝ не била съобразена разпоредбата на чл. 32, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). Поддържа се, че не са налице законови ограничения, въз основа на които да бъде отказано отпускането на исканата помощ. Твърди се, че нормата на чл. 3, т. 5 ЗСПД, на която се е позовал административният орган, не се прилага по отношение на лица, получили статут на бежанци, а касае чужденците, които пребивават постоянно в страната.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Ж. , който поддържа жалбата и моли заповедта да бъде отменена.

Ответникът – Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., чрез юрк.Й. оспорва жалбата и моли същата са бъде отхвърлена.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Х. И. С. е гражданка на И., с предоставен бежански статут. Жалбоподателката е подала до директора на Дирекция "Социално подпомагане" - С. заявление-декларация вх. № ЗСПД/Д-С-СК-1668/07.05.2019г. /л. 8 от делото/ за отпускане на месечни помощи за отглеждане на дете до завършване на средно образование по чл. 7 ЗСПД. В заявлението е посочено, че помощта се иска за непълнолетното ѝ дете Р. А. Н. Д. Х.. Посочен е брутният доход на семейството за предходните 12 месеца в размер на 0.00, както и обстоятелството, че заявителката е вдовица.

Във връзка с подаденото заявление-декларация е издадена Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/1668 от 21.05.2020г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С. /л. 11 от делото/, с която е отказано отпускането на помощта с мотиви, че „получаването на помощ по чл. 7 не е предвидено в международен договор, при който РБ е страна, тоест, няма сключена спогодба с Република И.“. Като правно основание за отказа е посочена разпоредбата на чл. 3, т.3 и т. 5 ЗСПД.

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 28.05.2020 г., видно от приложеното по делото известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, съобразно изискуемите от закона форма и съдържание, при спазване на административно производствените правила.

Спорът по същество е относно материалната законосъобразност на акта и съответствието му с целта на закона.

Съобразно чл. 10, ал.4 от ЗСПД във връзка с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице, поради което процесният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощията.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал.1 от Закона за чужденците в Република Б. /ЗЧРБ/ чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Във връзка с изложеното, нормата на чл. 32, ал.2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ предвижда, че чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република Б.. От данните по делото се констатира, че жалбоподателката и детето ѝ са с Иракско гражданско и притежават положението на чужденец с хуманитарен статут, от което следва, че могат да се ползват от правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиване на територията на страната. С оглед на изложеното в чл. 26, ал.1 от Конституцията на Република Б. и чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирано, че чужденците, които пребивават в страната, имат всички права и задължения според Конституцията, българските закони и ратифицираните международни договори, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство. От събраните по делото доказателства настоящият състав намира, че жалбоподателката фактически постоянно пребивава и отглежда детето си в Република Б. като правното основание на пребиваването е предоставеният им хуманитарен статут.

В настоящия казус мотивът послужил за отказ при отпускането на помощите за децата

на жалбоподателката е становището на административния орган относно това, че същата не отговоря на нормативните изисквания в чл.3 от ЗСПД. Съгласно приложимата към случая разпоредба на чл.3, т.5 от ЗСПД, законодателят е въвел ограничение в кръга на лицата, които имат право на семейни помощи. В случая това са: бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република Б. е страна.

Съдът намира, че цитираната горе норма предвидена в българското законодателство не е съобразена с разпоредбата на чл.28 § 1 на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, съгласно която държавите членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. Следователно налице е противоречие на националните норми с нормите на Директива 2011/95/ЕС и Директива 2004/83/ЕО. Б. като държава членка в тази връзка е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат с посочения акт, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка. В т. 45 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС е прието, че с цел да се избегнат социални трудности, е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, същите следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право.

Безспорно по делото е установено, че жалбоподателката и детето ѝ са с предоставен хуманитарен статут. Макар разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД да не урежда хипотеза при предоставен хуманитарен статут, същата предвижда права за чужденци на реципрочна основа, ако това е уредно в международен договор или в друг закон. Именно по силата на друг закон - Закон за убежището и бежанците, съгласно чл.32, ал.2 от същия - чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република Б.. Следователно Х. И. С. и детето ѝ Р. А. Н. Д. Х. притежават статут равносилен на постоянно пребиващи в страната чужденци.

По делото не е спорно, че няма международен договор между Б. и И., който да урежда на реципрочна основа отпускането на семейни помощи, но предвид въоръжения конфликт в Близкия изток, обективно се минимизира възможността за подобно договаряне. В ЗУБ като специален закон, не се съдържа ограничения относно правата предоставяни от социалната система освен предвидените със закон. Няма ограничение в правата на чужденците с хуманитарен статут в чл. 2, ал. 6 от ЗСП и няма уредба по отношение на тези лица в чл. 3, т. 5 от ЗСПД. Настоящият състав споделя становището, че цитираната по-горе в делото разпоредба на чл.3, т.5 от ЗСПД не сочи изчерпателно субектите, които имат право на семейни помощи, поради което и не може да се направи извод, че нормата е забранителна като още следва да се отчете, че същата препраща към друг закон или международен договор, по който Република Б. е страна. /В този смисъл Решение № 13461/10.12.2015г по адм. дело № 6027/2015г на ВАС VI отделение/.

Съгласно чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС, държавите членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им като заедно с това в чл.29, § 2 от Директивата, се установява възможност чрез дерогация от общото правило на § 1, държавите членки да могат да ограничат социалните помощи, предоставени на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им. Действително възможността за рестрикции във връзка с равното третиране при социалните помощи се отнася до лицата, на които е предоставена субсидиарна закрила, но не се установява Република Б. да е заявила подобна дерогация на правилото по §1, от чл. 29 от Директивата. Същевременно по аргументи изведени от т.45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС, семейните помощи за деца са сред основните обезщетения, за които не е предвидена възможност същите да се ограничават по отношение на лицата, на които е предоставена международна закрила. След като Б. не е ограничила предоставянето на социални помощи на лицата, на които е предоставен хуманитарен статут само до основните обезщетения, то с издадената заповед ограничаването на желаната помощ е недопустимо.

Въведеното от законодателя ограничение в разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не следва да се прилага и по силата на чл. 27, т. 3 от Конвенцията на О. за правата на детето, според която държавите страни по Конвенцията, в съответствие с националните условия и в рамките на своите възможности, предприемат необходимите мерки с цел да подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право и в случай на нужда предоставят материална помощ и програми за подпомагане, особено по отношение на изхранването, облеклото и жилището. Конвенцията е ратифицирана с решение на Великото народно събрание, в сила за страната ни от 03.07.1991 г. и съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република Б., международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила, са част от вътрешното право на страната, като имат предимство пред нормите на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Предвид гореизложеното настоящият състав намира, че националната правна уредба, предвиждаща изключване от възможността за предоставяне на семейните помощи за деца на чужденци, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Р.Б. с

хуманитарен статут, съгласно разпоредбата на чл. 3, т.5 от ЗСПД, противоречи на Общностното право и следва да бъде оставена неприложена. Следователно постановеният отказ за отпускане на желаната помощ по чл. 7, ал.1 от ЗСПД е в нарушение на нормите на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011г. Заповедта следва да се отмени като незаконосъобразна и преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне, при съобразяване с дадените по-горе указания по прилагане на закона.

Разноски не се претендират от страните, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК Административен съд София - град, III отделение, 7-ми състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. И. С., ЕГН [ЕГН], лично и като законен представител на малолетната Р. А. Н. Д. Х., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Г. В. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.3, чрез БХК– бежанци, Заповед ЗСПД/Д-С-СК/1668 от 21.05.2020г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С..

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане”- С. за ново произнасяне при съобразяване с мотивите, изложени в настоящето решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.10 ал.6 от ЗСПД.

СЪДИЯ: